

en mere vidtgående retning end det, som ministeren har foreslået.

Jeg mener, at det at nøjes med at forebygge og angribe flaskehalse ikke rækker. Det, vi har at gøre med her, er simpelt hen strukturpolitik, som også skal kunne påvirke de kvalifikationer, de ledige har, og det er et spørgsmål om at kunne sætte alvorligt ind over for arbejdsløshedsøer osv., altså sikre, at vi også i fremtiden kan gøre det, der virkede i 1990'erne.

Kl. 17.10

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Reformen her indebærer jo et samarbejde med de vækstfora, der skal være i regionerne, og drøftelser om erhvervsforhold i regionerne. Der er mulighed for en gensidig repræsentation, og det betyder jo, at der bliver en meget bred basis for at drøfte i regionerne, hvad der er brug for, hvor der er flaskehalse, hvor vi skal sætte ind.

Derfor er det da helt afgørende, at vi kan trække på den viden hos hinanden og derved sikre, at der kommer dynamik i alle regioner. Jeg mener, det er opfyldt med den reform, vi har, at vi her får en platform, der gør, at vi langt klarere kan diskutere, hvor de udfordringer er, vi står over for i regionen erhvervsmæssigt, infrastruktur-mæssigt, men jo også beskæftigelsesmæssigt.

(Kort bemærkning).

Ole Sohn (SF):

Det er mere sådan et faktisk spørgsmål.

Ministeren var meget engageret og talte meget varmt for forslaget – det er vel også det mindste, man kan forlange, når han fremsætter det – om, at jobcentrenes primære opgave er at skaffe folk i arbejde, og at det nu bliver det centrale.

Er det ikke også det, der er AF-systemets primære opgave i dag, eller hvor er der en forskel? Altså ministeren taler, som om det er noget nyt, at jobcentrenes primære opgave er at skaffe arbejde til de arbejdsløse. Er det ikke AF-kontorets opgave i dag?

Det andet er om den deling, der øjensynlig er i dag, hvor der er nogle, der er forsikrede, der henvender sig ét sted, og de, der ikke er det, henvender sig et andet sted. Er det ikke korrekt, at de, der ikke er forsikrede, og som alene har ledighed som problem, har kommunerne en for-

pligtelse til at tilmelde arbejdsformidlingssystemet, sådan at de bliver behandlet på nøjagtig lige fod med dem, som er organiserede?

(Kort bemærkning).

Beskæftigelsesministeren (Claus Hjort Frederiksen):

Altså det, der efter min mening er galt i dag, er, at vi har to systemer, et statsligt system, som man siger er for de stærke ledige, altså at man pr. definition er stærk, når man er a-kasse-forsikret. Men vi ved jo alle sammen, at der kan være a-kasse-forsikrede, som i allerhøjeste grad har brug for en behandling. Det kan være, at de har misbrugsproblemer, psykiske problemer, og der vil jeg bare sige til hr. Ole Sohn, at det altså ikke er AF's kernekompetence at hjælpe mennesker med den slags problemer. Omvendt ved vi, at der i det kommunale system er meget stærke ledige, som, hvis vi bare kunne give navn og adresse på en arbejdsgiver, kunne gå hen og tage arbejde med det samme.

Derfor er jeg så glad for, at vi med denne her reform har gjort op med den myte, at der er stærke ledige og svage ledige, og at de mirakuløst fordeler sig, alt efter om de er medlemmer af en a-kasse, eller om de ikke er medlemmer af en a-kasse. Her får vi nu mulighed for at få et jobcenter, som kun skal fokusere på at få mennesker i arbejde.

Så ved vi da godt, at der er mennesker, der har problemer, som gør, at arbejde ikke lige er det, der står for. Det kan være, at man er narkoman, det kan være, at ens familie er brudt sammen, at man har fået psykiske problemer osv. Så skal man jo have behandling, hjælp til de her problemer, men vi har hele tiden jobcenteret, som holder fat i jobperspektivet, og som hele tiden skal vende tilbage og spørge, om behandlingen er kommet så langt, at vi nu kan tænke på et job 10 timer om ugen, 20 timer om ugen, i erkendelse af, at for mange mennesker med de her problemer er job og behandling ikke hinandens modsætninger, men de kan understøtte hinanden, så et job kan hjælpe på de her ting.

Det er jo den virkelig store gevinst, vi får med denne her reform, at det er menneskers problemer, der er afgørende for, hvilken behandling, hvilke tilbud og hvilken hjælp de får, og ikke, om deres forsørgelsesgrundlag er kommunalt eller statsligt.